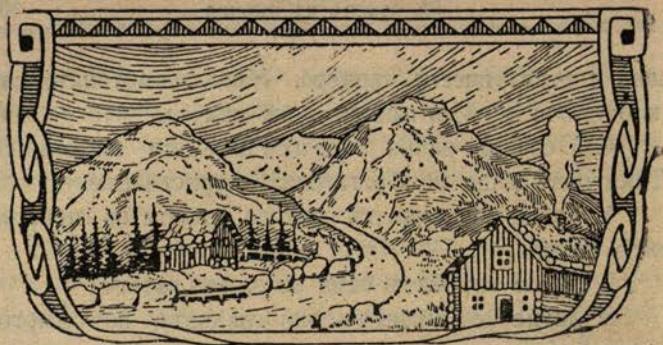

Историята на кибрита.

Загубената кутийка. — Зима. Дългата нощ, прѣзъ която навалѣ снѣгъ две педи, почти измина и трѣбва да се става. Какъ хубаво, топло е въ леглото. Чакашъ да стане нѣкой да запали печката и тогава да станешъ и ти. Но ето — майката е станала, наредила е сухи трески, а надъ тѣхъ сухи дърва и търси кибритъ да ги запали. Тукъ, тамъ — нѣма кутията. Събужда и пита бащата. И той не знае. Разбуждатъ децата — и тѣ не знаятъ. Тревога. Съмва се, трѣбва да се става, а студено. И още по-студено ти става като погледнешъ вънъ дебелия снѣгъ, който непре-става да вали.

Всички по неволя ставатъ и разтреперани търсятъ. Какво? Кибритъ. Сега всички разбиратъ, колко важна за живота е нищожната кибритена клечица, на която други пжтъ никой не обръща никакво внимание. Нѣма ли я, чакъ тогава разбираме цената ѝ.

Но ето кутията. Каква радостъ! Майката драсва една клечка, запалва огъня, печката забумтява и почва